Kommunistisk

ORIENTERING

2. årg. nr. 4 april 1965

Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

Hrustjov er faldet - leve hrustjovismen

18 partier (plus den af Indiens kommunistiske Parti ekskluderede Dange klike) samledes på bud fra SUKPs nye ledere den 1. marts til et såkaldt »konsultativt« møde. Endnu syv partier var indkaldt, men betakkede sig for at deltage i denne splittelsessammenkomst. Den 10. marts udsendtes et communique, der i søde ord maner til sammenhold i den »fælles kamp for fælles mål«. Det hedder heri bl. a.:

»Det, der forener de kommunistiske partier, er langt stærkere end det, der i det givne øjeblik skiller dem.« Dette skønsnak, der lige som mødet selv er direkte arvet efter Hrustjov, skal få os til at tro, at de afgørende principielle uoverensstemmelser mellem de moderne revisionister og de revolutionære kommunister blot er ubetydelige »taktiske« spørgsmål. Dette er bevidst løgn. Et par eksempler:

Sovjetunionen (og andre, herunder DKP) regner med 14 socialistiske lande og tæller altså Jugoslavien med. Når communiqueet fra Moskva taler om enhed i det »socialistiske fællesskab« mod imperialismen, taler de derfor om »enhed« *med* Tito *mod* Titos herre og mester, den amerikanske imperialisme. Dette er selvmodsigende og afslørende vrøvl!

Sovjetunionen taler i forbindelse med USAs aggression i Vietnam om, at de amerikanske ultra-folk, der »tabte valget, nu tvinger dem, der vandt det, til at føre en politik, der klart blev forkastet af den amerikanske vælger« (New Times, 17/3 1965, side 5). Dette er den gamle hrustjovske skrøne om den »fornuftige« præsident Johnson, der desværre for tiden er presset af de »gale mænd«. Det er Hrustjovs gamle skønmaleri af den aggressive amerikanske imperialisme — »folkenes argeste fjende« (Erklæringen af 1960!). Det udelukker enhver »fælles aktion« og umuliggør, at de kommunistiske partier »slutter sig sammen til fælles kamp mod imperialismen«, således som Moskva-communiqueet opfordrer dem til.

Svaret fra alle marxister-leninister på de hrustjovske toner fra Moskva må være en forstærket kamp mod revisionismen, en forstærket kamp netop for den enhed, som Hrustjov gik i gang med at nedbryde og som hans følgesvende nu fortsat nedbryder.

Lidt citatfusk

I en anonym UGENS DEBAT søndag den 21. marts havde Land og Folk den dristighed at citere en amerikansk professors udtalelse om Washingtons manglende respekt for amerikaneres intelligens. Med et par omskrivninger (i parentes) vil vi gøre udtalelsen til vor:

»Mens kyndige amerikanere (vi: læsere) ikke længere venter, at sandhedens budskab skal komme fra Washington (vi: Ib Nørlund), venter vi i det mindste en smule respekt for vor intelligens.«

Vi har en ganske konkret ting i tankerne.

I det af Ib Nørlund redigerede TIDEN — VERDEN RUNDT finder man i nr. 7—8 1964, de gule blade side 289—90 følgende forbløffende afsnit:

»Det skal bemærkes, at Mao Tse-tung efter eget udsagn har studeret marxismen meget lidt. I 1957 sagde han f. eks.: 'Tidligere havde jeg selv forskellige umarxistiske opfattelser, først senere nåede jeg frem til marxismen. Jeg studerede marxismen en smule gennem bøgerne og tog således de første skridt i den ideologiske selvopdragelse, men i det væsentlige gik omskolingen fløjten i årene under klassekampens proces'.«

Den sovjetiske forfatter til den

(fortsættes side 4)

INDHOLD

Hvad ligger der bag de hårde ord 2
En arbejdspladsafdeling .. 3
Ønsketænkning og selvopgivelse 4
Hrustjov-revisionismen er en giftig urt 6
De røver og plyndrer 8

Redaktionsslut 23-4-65

Hvad ligger der bag de hårde ord?

Trods udfaldene mod USAs krig i Vietnam udbreder revisionisterne fortsat illusioner om den amerikanske imperialisme.

Den 22. marts udsendte den Sydvietnamesiske Nationale Befrielsesfront en erklæring, hvori det gøres lysende klart, at det vietnamesiske folk vil kæmpe, indtil den sidste amerikanske soldat har forladt landet, og at ingen »politisk« løsning gennem forhandling er mulig, før den amerikanske tilbagetrækning fra Sydvietnam og indstilling af bombardementerne mod Nordvietnam er en kendsgerning.

Hjælp fra andre – og egen indsats

Sydvietnams Nationale Befrielsesfront siger i sin erklæring, at dersom amerikanerne fortsætter deres krig og bringer flere tropper fra deres vasallande til Vietnam, kan det sydvietnamesiske folk se sig nødsaget til: 1) At bede de sydvietnamesere, der ifølge Geneve-aftalerne i 1954 som medlemmer af befrielseshæren drog mod nord, om at vende hjem og atter tage kampen op. 2) At bede andre lande om at sende frivillige til Sydvietnam for at bistå det sydvietnamesiske folk med at fordrive den fælles fjende.

Befrielsesfronten, hedder det i erklæringen, har altid først og fremmest støttet sig på sin egen styrke og sine egne evner, men den er rede til at modtage bistand både moralsk og materielt — herunder våben og alt andet krigsmateriel — fra de socialistiske lande, fra de nationalistiske lande og fra de internationale organisationer.

»Mere end nogensinde anser vi det for vor ærerige internationale pligt at sætte al vor energi ind på og at yde alle ofre for at give et værdigt bidrag til den meget store fælles sag for alle nationer — at forsvare selvstændighed, demokrati, fred og socialt fremskridt i Indo-Kina, Sydøstasien og over hele verden og slå den internationale gendarm — den krigeriske og aggressive amerikanske imperialisme«, hedder det i erklæringen, der slutter med disse ord:

»Vi nærer fuld tillid til, at sejren vil tilhøre os. Vi er besluttede på at kæmpe, energisk og nøjagtigt at slå løs på de amerikanske aggressorer og deres quislinge for at befri syden, forsvare norden og genforene vort fædreland.«

Der er forskel

Holdningen til denne erklæring er i dag prøvestenen for holdningen til Vietnam-problemet, ganske som holdningen til den amerikanske imperialisme er prøvestenen for holdningen til marxismen, til socialismen og til folkenes revolutionære kamp.

Kina har officielt erklæret sin beredvillighed til, når som helst det s y d vietnamesiske folk måtte ønske det, at sende frivillige til S y d-vietnam til den fælles kamp mod USA-aggressorerne. Sovjetregeringen har langt om længe ladet de mange meddelelser om, at unge revolutionære, retskafne sovjetborgere havde meldt sig, munde ud i en erklæring om villighed til at sende frivillige til N o r d vietnam — hvis amerikanerne udvider krigen, og hvis Nordvietnam anmoder derom.

Nye toner – og gamle

Hvordan da med holdningen til den amerikanske imperialisme?

Både i Moskva og i København har revisionisterne fået en lidt anden tone på siden det første amerikanske bombetogt den 7. februar. Man skal dog ikke lade sig føre bag lyset.

Netop mens USA var i fuld gang med at udvide krigen i Vietnam, lod Sovjetunionens nye ledere (med DKPs fulde tilslutning) det beskårne splittelsesmøde afholde i Moskva. Dette er i virkeligheden hjælp netop til imperialisterne!

Et par dage efter, at dette splittelsesmøde havde udsendt sin »flammende appel« mod USAs krig i Vietnam, huggede sovjetisk politi og militær (med DKPs fulde velsignelse) ind på studenterdemonstrationen mod USAs ambassade i Moskva, og udenrigsminister Gromyko frembar ydmygt sine undskyldninger over for den amerikanske ambassadør. Han kunne lige så godt åbent have sagt, at den »flammende appel« var mundsvejr!

Netop som USA forstærkede sin krig i Vietnam, gentog den sovjetiske statsminister Kosygin (under bifald fra DKP), at præsident Johnson var velkommen i Moskva. Tanken om sovjetisk-amerikansk samarbejde og såkaldt »fredelig sameksistens« er ikke opgivet! De gamle toner lyder stadig.

Der er andre ting

Der er andre ting, vi ikke kan lide: Vi kan ikke lide, at Sovjetunionen

»Kommunistisk Orientering« udgives af Kommunistisk Arbejdskreds. Redigeres af et udvalg, ansvarshavende Gotfred Appel. Adresse: Hovgårdsgade 7, 4., København Ø.
Telf. dag 34 50 87, aften Øbro 7803.
Bidrag til »Kommunistisk Orientering« bedes venligst sendt på giro 12 79 25.

i FN netop i denne situation gentager og uddyber sin tilslutning til oprettelse af en permanent FN-styrke, der kun kan blive et redskab i USAs hånd.

Vi kan ikke lide, at man fra »kommunistiske kilder« i Moskva (til glæde for bl. a. Land og Folk) lader »sive ud«, at Kina forsinker sovjetiske våbenleverancer til Nordvietnam. Dette er bagvaskelse af næsten utrolig karakter, og samtidig virker »meddelelserne« som en besked til amerikanerne om, at forstærkninger fra Sovjetunionen til Nordvietnams forsvar endnu ikke er ankommet!

Vi kan ikke lide, at »man« derefter »meddeler«, at nu flyder strømmen af våben frit, og at man *på forhånd* fortæller USA, at der snart kan ventes kraftigere ild mod de angribende fly. Hvem gavner en sådan oplysning?

Vi kan ikke lide, at sovjetregeringen med direkte henvisning til Vietnam kræver FNs nedrustningskomite indkaldt med den begrundelse, at dette »brede forum« kan bidrage til en fredeliggørelse af verden. FN domineres stadig af USA!

Vi kan ikke lide, at man fra sovjetisk side i denne forbindelse taler om, at »ekstremisterne« i USA »udnytter« den amerikanske aggression i Vietnam til helt at få afrustningen »taget af dagsordenen«. Denne afrustning har så sandelig aldrig stået på Johnsons dagsorden, eller for den sags skyld på Kennedys eller Eisenhowers!

Vi kan kort sagt ikke lide, at Sovjetunionens ledere ved siden af de hårde ord mod USA, fortsætter *hele* den hrustjovske politik og fortsætter med at udbrede Hrustjovs illusioner netop om den amerikanske imperialisme. Det gør, at de nye toner giver os myrekryb og bange anelser om, at der bag ved de voldsomme udtryk forberedes en ny rævekage.

Der er kun én trøst: Det vil ikke lykkes!

ga-

USAs krig værre end Hitlers

I næsten 11 år, siger Sydvietnams Nationale Befrielsesfront i sin erklæring af 22. marts, har de amerikanske imperialister og deres marionetter »gennemført over 160.000 store og små angrebstogter, dræbt næsten 170.000 mennesker, såret eller gennem tortur invalideret næsten 800.000 andre, tilbageholdt over 400.000 mennesker i mere end 1.000 fængsler, voldtaget titusinder af kvinder, herunder gamle kvinder, børn og nonner, sprættet maven op på, skåret lever og galdeblære ud på ofrene og levende begravet mere end 5.000 mennesker, jævnet et stort antal landsbyer med jorden, gennet mere end fem millioner mennesker sammen i 8.000 koncentrationslejre camoufleret som »velstands-zoner«, »omflytnings-centrer, »strategiske landsbyer« og lignende, sprøjtet giftstoffer over mange områder, ødelagt hundredtusinder af hektarer afgrøder og frugttræer og ramt titusinder af mennesker. De har også nedrevet tusinder af pagoder, kirker, templer og dræbt titusinder af religiøse troende. Under de grusomme amerikanske aggressorers og deres lakajers jernhæl er det skønne og frugtbare sydlige Vietnam omdannet til et land af ruiner og trøsteløs ødelæggelse. De amerikanske imperialisters og deres følgesvendes barbariske fascistiske regime i det sydlige Vietnam er endnu mere grusomt end det fascistiske Hitler-regime eller Middelalderens mørke regime.«

»I dag er virkeligheden i det sydlige Vietnam den, at de amerikanske imperialister fører en forbryderisk aggressiv krig, at de amerikanske imperialister er de mest forhærdede sabotører mod Geneve-aftalerne, de farligste krigsprovokatører og aggressorer og folkenes svorne fjende i Vietnam, Indo-Kina og resten af verden«.

DKPs kongresdebat

En arbejdspladsafdeling

– eller hvordan en kommunistisk bedriftsorganisation i k k e skal arbejde.

Et gennemgående tema i diskussionsgrundlaget fra DKPs centralkomite og hos Ib Nørlund er, at man ikke skal se sig tilbage. Nu gælder det om at se frem! Knud Jespersen affærdigede i sin CK-tale fortiden med nogle ord om, at resultaterne ikke svarede til indsatsen, men at den førte politik var riglig. Dermed færdig! Vi mener i modsætning til Knud Jespersen, at det gamle princip om at studere fortiden for at gøre det bedre i fremtiden stadig har gyldighed. Hvis DKPs 22. kongres skal give resultater for fremtiden, må den også vurdere, hvad der er gjort og i k k e er gjort siden sidst.

I diskussionsgrundlagets punkt 23 understreges på ny bedriftsorganisationernes betydning, idet »arbejderklassens parti må være og virke, hvor arbejderne er, og hvor de mest umiddelbart gør deres erfaringer i klassekampen«.

Det er så sandt, som det er sagt, men så må kongressen også gøre op, hvilke erfaringer *klassen har gjort med partiet* i den forløbne periode. Hertil vil vi gerne bidrage med et konkret eksempel.

B & W-strejker – uden partiet

Torsdag den 15. januar nedlagde 300 skibsbyggere på B & W Øen arbejdet på et krav om lønforhøjelse,

(fortsættes side 6)

DKPs kongresdebat

Ønsketænkning og selvopgivelse

Danmarks kommunistiske Parti har indledt sin kongresdebat op til den 22. kongres. Knud Jespersen lagde for med en tale på centralkomitemødet i februar (offentliggjort i TIDEN nr. 1). Det fortsatte med Diskussionsgrundlaget fra centralkomiteen (Land og Folk 13/4) og gik videre med personlige indlæg fra Ib Nørlund og Villy Fuglsang. Det er et revisionistisk oplæg til kongresdebatten og til selve kongressen — baseret på ønsketænkning, fejlvurdering, opgivelse af grundprincipper, omgåelse af sandheden. Det er et oplæg, der i sin konsekvens betyder død for DKP.

Et skred til venstre?

Vi vil i kommende numre af K. O. mere systematisk gennemgå diskussionsgrundlaget fra DKPs centralkomite. Her ønsker vi blot at slå ned på et par af *udgangspunkterne* for partiledelsens oplæg og vurderinger.

Et af yndlingstemaerne er den »nye situation«. Det erklæres, at højrefaren i dansk politik har skabt en situation, hvor det er *nødvendigt,* at venstrekræfterne finder sammen i en fælles aktion. Nu *må* der ændres signaler. Denne *nødvendighed,* dette *må,* bliver til trylleord for Ib Nørlund og Knud Jespersen. Blot ved at udsige dem tror de at kunne ændre udviklingens gang — for der siges *intet* om, hvordan denne *nødvendighed* kan omsættes til virkelighed.

Knud Jespersen siger i sin CK-tale (Tiden nr. 1, side 11): »Skredet til venstre har meldt sig i Europa. Det har endnu ikke slået fuldt igennem i vort land. Ansvaret for, at det sker, er vort . . .«

Hvad er det for et »skred til venstre« i Europa, han taler om?

Er det et skred til venstre, når en højresocialdemokratisk NATO-politiker som Saragat i Italien nedlader sig til at lade sig vælge til sit lands præsident bl. a. på kommunistiske stemmer? Er han blevet mindre reaktionær af den grund? Er »strukturændringerne« kommet i gang i Italien?

Er det et skred til venstre, når den engelske konservative regering efter et knebent valgnederlag må vige sit sæde for højre-socialdemokraten Wilson, hvis første handling var at sende militær til Malaysia, og som siden har støttet USA i krigen mod det vietnamesiske folk?

Er det et skred til venstre, når Sveriges kommunistiske Parti falder i kløerne på en Hermansson, og når det på hans rendyrkede, revisionistiske SF-grundlag går frem ved valget? (Vi har ikke glemt, at Knud Jespersen udtalte, at det svenske valg ville få betydning for hele Europa!)

Er det et skred til venstre, når Frankrigs højresocialdemokratiske leder Guy Mollet siger, at nu har kommunisterne ændret sig så meget, at man kan være bekendt at samarbejde med dem? (Og det er jo det, der er baggrunden for listeforbundene ved de franske kommunevalg!)

Det »skred til venstre« i Europa, der er udgangspunktet for al Knud Jespersens tale om *nødvendighed* og hans utallige *må*'er, eksisterer simpelthen ikke!

Knud Jespersens tilføjelse om, at dette »skred« ikke *fuldt* er slået igennem i vort land, kan få lov at stå alene. Den unddrager sig kommentarer.

Enhed – hvor og om hvad?

Det mest barokke udslag af Knud Jespersens manglende forståelse af, hvad enhedspolitik vil sige, har man vel nok i hans forslag i CK-talen om fælles kongresdebat med socialdemokratiet, SF og LO — en sikker vej til at undgå principielle diskussioner om DKPs politik, en sikker vej til forplumring af alle vande. Men lad det hvile indtil videre.

Vigtigere er baggrunden for al denne »enheds«-snak. Den finder vi i diskussionsgrundlagets punkt 17. Her står (vor kursivering):

»Men man kan ikke skabe enhed uden at tage hensyn til den kendsgerning, at der findes tre partier i arbejderklassen. At forlange, at noget parti skal opløse sig selv, før der skabes nogen form for enhed, er i virkeligheden at umuliggøre enheden. *Ligeledes er det demagogi at vente eller forlange, at enheden skulle virkeliggøres udelukkende ud fra et enkelt partis synspunkter og politik.*«

Magen til begrebsforvirring skal man lede længe efter!

Når vi taler om enhed, har vi med to begreber at gøre, der må holdes skarpt ude fra hinanden. Diskussionsgrundlaget roder dem sammen.

På den ene side har vi enheden *i* arbejderklassen og på den anden side enheden *mellem* arbejderklassen *og* andre klasser og befolkningslag. Disse to former for enhed er væsensforskellige, og de principper,

citatfusk . . .

(fortsat fra forsiden)

pågældende artikel, en hr. Sobolev, foregiver, at dette skal være et ordret citat fra Mao Tse-tungs tale »Om den rigtige behandling af modsigelser inden for folket«, og Ib Nørlund lader citatfusket gå igennem uden kommentarer.

Det turde ellers ikke være Ib Nørlund ubekendt, at den pågældende tale af Mao Tse-tung pudsigt nok blev udsendt på dansk som særnummer af FAKTA OM SOVJETUNIONEN (nr. 37. 1. august 1957). Dér har det pågældende afsnit følgende ordlyd (side 25):

»Jeg havde selv tidligere alle mulige ikke-marxistiske opfattelser. Det var først senere, at jeg antog marximen. Jeg lærte lidt marxisme fra bøger og foretog derigennem en begyndende omformning af min tankegang, men det var først og fremmest gennem deltagelse i klassekampen i årenes løb, at jeg blev omformet. Og jeg må fortsat studere, hvis jeg skal gøre yderligere fremskridt, ellers sakker jeg bagud.«

Tror Ib Nørlund ikke, at betegnelsen »ansvarhavende redaktør« også betegner et ansvar over for læserne? Politiet får han så vist ikke vrøvl med, hvis han citerer Mao Tse-tung forkert!

der ligger til grund for dem og de metoder, hvormed de skabes, må ikke forveksles.

Ydermere er enheden *i* arbejderklassen en forudsætning for en resultatrig enhed *mellem* arbejderklassen *og* andre.

På grund af sin stilling i samfundet er arbejderklassen den klasse, der skal være og vil blive den ledende kraft i afskaffelsen af kapitalismen og skabelsen af det socialistiske og senere det kommunistiske samfund. For at kunne opfylde denne historisk bestemte rolle må arbejderklassen handle enigt og handle under ledelse af sit eget parti — det revolutionære kommunistiske parti. Ved *politisk enhed i arbejderklassen* forstås netop en sådan enig handlen under det kommunistiske partis ledelse mod monopolkapitalismen, mod imperialismen for socialismen. Anden betydning kan ordet enhed i denne forbindelse ikke have.

På den anden side er det uomgængeligt nødvendigt for arbejderklassen for at kunne opfylde sin rolle at skabe enhed mellem sig selv og andre klasser og befolkningslag. Denne enhed kan etableres og må etableres omkring konkrete, tidsbestemte eller langfristede opgaver af større eller mindre art — lige fra lønkamp og boligaktion til kamp mod imperialismens kernevåben og selve den socialistiske revolution. Grundlaget for denne enhed bestemmes i hvert enkelt tilfælde af arbejderklassen og dens parti. Arbejderklassen må på denne måde skaffe sig forbundsfæller — midlertidige eller varige — og i denne forstand betyder enhed således et forhold, hvor *andre* klasser og befolkningslag — repræsenteret af partier og/eller andre organisationer eller som enkeltpersoner — *ledes* af arbejderklassen og dens parti til fælles indsats for mål af fælles interesse. Anden betydning kan ordet enhed i denne forbindelse ikke have.

Enhed skabes under kampen

Det er altså i forholdet til de *andre* klasser og befolkningslag og *ikke* omkring enheden i arbejderklassen selv, at det er »demagogi at vente eller forlange, at enheden skulle virkeliggøres udelukkende ud fra et enkelt partis synspunkter og politik«. I forholdet til andre kan det tjene og vil det tjene arbejderklassens umiddelbare og langfristede interesser at etablere samvirke mellem forskellige partiers »synspunkter og politik«. Inden for sine egne rækker kan den ikke tolerere en sådan splittelse.

Den politiske splittelse i dansk arbejderbevægelse er imidlertid en kendsgerning, og den vil kun blive overvundet gradvis og i *løbet af selve kampen for arbejderklassens socialistiske mål.*

Det revolutionære kommunistiske parti må *absolut og under alle forhold* insistere på og have mod til at være den ledende kraft, til at være arbejderklassens kerne. Kamp for enheden *i* arbejderklassen betyder ganske enkelt kamp for at skabe et kommunistisk parti, der i sandhed *er* arbejderklassens kerne og fortrop. Denne kamp må føres mod alle former for socialdemokratisk, reformistisk, revisionistisk eller anden borgerlig ideologi og tankegang i arbejderklassen, således at de partier, der repræsenterer en sådan borgerlig ideologi, gradvis mister deres indflydelse i arbejderklassen.

Dette betyder naturligvis ikke, at det revolutionære kommunistiske parti og dets medlemmer skal lukke sig inde. Det betyder tværtimod, at partiet må støtte arbejderklassens spontane økonomiske kamp, støtte arbejderklassens spontane reaktion mod politiske overgreb, at det må stille sig i spidsen for denne kamp og reaktion, og at det til stadighed må arbejde for forståelse af det kapitalistiske samfunds onder og socialismens nødvendighed — *gennem revolution.*

I selve denne kamps forløb må partiet gradvis udrydde reformistisk tankegang — hvem der end udbreder den — og indpode socialistisk, revolutionær tankegang i arbejderklassen. I selve denne kamp og under selve dette socialistiske politiske arbejde må og vil partiet placere sig som den af afgørende dele af arbejderklassen *anerkendte* kerne, *anerkendte* fortrop.

Et KP må selv kende sin rolle!

En af de første forudsætninger for dette er, at partiet selv er klar over denne rolle og har mod til at arbejde på at udfylde den. En af forudsætningerne er således, at det revolutionære kommunistiske parti klart erkender og utvetydigt slår fast, at socialdemokratiet og SF — netop fordi de *ikke* er revolutionære marxistiske partier — *ikke* er arbejderpartier, men borgerlige partier i arbejderklassen! Det er altid og alene de ikke-marxistiske partier i arbejderbevægelsen, der splitter den politisk, og splittelsen kan kun overvindes ved, at de isoleres.

Når Danmarks kommunistiske Partis ledelse i diskussionsgrundlaget til den 22. kongres taler om *tre* arbejderpartier og om enhed mellem dem har det *bevidst og på forhånd opgivet at spille rollen som arbejderklassens kerne og fortrop.* Partiledelsen placerer dermed DKP på samme linje som socialdemokratiet og SF. *Den gør dermed også DKP til et splittelsesparti i arbejderklassen!*

Den i diskussionsgrundlaget foreslåede »enhed« mellem tre splittelsespartier kan kun uddybe denne splittelse og forøge behovet for et sandt revolutionært kommunistisk parti i Danmark.

Gotfred Appel.

BRUG

»KOMMUNISTISK ORIENTERING«

I KONGRESDEBATTEN

Skaf bladet flere læsere!

Brug det i diskussionen! Skriv til os –

forslag, kritik, ønsker eller egne indlæg!

En arbejdspladsafdeling

(fortsat fra side 3)

der skulle bringe dem på højde med kollegerne ude i byen.

DKPs partiafdeling på Øen holdt ikke møde om strejken og havde intet at sige arbejderne.

Dagen efter gik 30 svejsere på monteringen i strejke på et krav om lønmæssig ligestilling med de øvrige svejsere på værftet.

DKP-afdelingen havde intet at sige.

Skibsbyggerne gik i arbejde igen om mandagen, men samtidig begyndte 117 mand på udrustningen en strejke på tilsvarende grundlag.

DKP-afdelingen holdt ikke møde.

Om onsdagen førtes nye forhandlinger med firmaet, der afviste alle krav. Strejkerne fortsatte.

DKP-afdelingen havde intet at sige.

Uden forudgående møde i den kommunistiske partiafdeling på Øen blev der om torsdagen holdt repræsentantskabsmøde. Stemningen var god. Der blev stillet konkrete forslag til en samlet, koordineret aktion til støtte for de strejkendes krav — slow motion, streng overholdelse af reglementet, nægtelse af overarbejde. Den »kommunistiske« fællestillidsmand Henry Sørensen afviste pure forslagene og fik tilslutning fra andre DKP-medlemmer, bl. a. med den begrundelse, at en sådan støtteaktion ville betyde, at de akkordlønnede gik ned i løn!

Om fredagen fik svejserne og udrustningsfolkene et tilbud fra firmaet, som de under protest gik i arbejde på.

Først om lørdagen — dagen efter strejkernes afblæsning — blev der afholdt møde i DKP-afdelingen på B & W Øen! Ingen har imidlertid hørt noget om, hvordan partiet på arbejdspladsen vurderer strejkerne og deres resultat, hvilke erfaringer det har uddraget med hensyn til en fremtidig bedre koordinering af sådanne aktioner.

Diskussionsgrundlaget siger, »En målestok for partiets styrke og indflydelse er dets evne til i praksis at spille en organiserende og ledende rolle i arbejderklassens og de demokratiske bevægelsers aktioner«. En god målestok!

Obs.

Hrustjov-revisionismen en gifturt

– men hvis den rykkes op med rode, kan den anvendes som gødning.

Forlaget Shijie Zhishi i Peking har udgivet tredje bind af »Udtalelser af Hrustjov«, med taler, beretninger, breve og artikler af Hrustjov i året 1954. Tredje bind er forsynet med et forord fra forlaget, som vi her gengiver i fuld ordlyd. (Mellemoverskrifterne indsat af redaktionen):

Før Hrustjovs fald udsendte vi to bind »Udtalelser af Hrustjov«. De indeholdt hans erklæringer i perioden 1932 til 1953. I overensstemmelse med vor oprindelige plan offentliggør vi nu i fuld ordlyd, bind for bind, alle de offentlige udtalelser, Hrustjov er kommet med fra det tidspunkt, hvor han blev førstesekretær i SUKPs centralkomite til hans fald i oktober 1964.

Man kan spørge: Er det virkelig nogen nytte til eller nødvendigt at gøre sig alt det besvær og spilde alt det papir på at udsende Hrustjovs samlede værker?

Vi siger, at det er til stor nytte og meget nødvendigt, for Hrustjov er den moderne tids største revisionist. Den moderne revisionisme er mærket med navnet Hrustjov. Samlingen af Hrustjovs udtalelser er et leksikon over den moderne revisionisme. Af det kan folk se, hvad hrustjovsk revisionisme er og betragte historien om dens vækst og fallit.

Et leksikon over moderne revisionisme

Hrustjov er ingen teoretiker, men han holdt taler næsten hver eneste dag og kommenterede alt, hvad der skete i verden som helhed og i Sovjetunionen, hvorunder han ofte udtalte sig på lykke og fromme og sagde noget vrøvl. En grov optælling viser, at hans offentlige udtalelser i de 11 år, han sad på posten, udgør 10 millioner ord, i sandhed en strøm af ækel ordrigdom. Da det i øjeblikket er vor plan at udsende dem i separate bind, vil »Udtalelser af Hrustjov« på denne måde omfatte ialt 30 bind. Til den tid kan Hrustjov prale af sine egne samlede værker, som han vil efterlade verden, reddet fra forglemmelse, så folk kan nyde dem.

Det må imidlertid beklages, at vi indtil videre er nødt til at udelade den skammelige, hemmelige anti-Stalin beretning, som Hrustjov aflagde på SUKPs 20. kongres. Skønt en del vestlige aviser i fuld ordlyd gengav beretningen, som det amerikanske udenrigsministerium havde fået fat i, blev den aldrig offentliggjort i Sovjetunionen.

Vor tids største splittelsesmand

Hrustjovs revisionisme blev for første gang ført frem som en antimarxistisk-leninistisk linje på SUKPs 20. kongres. Omkring SUKPs 22. kongres var den blevet mere systematiseret og antog desuden fast form som SUKPs program. Idet den har overtaget arven efter Bernstein og Kautsky, går den under parolerne »fredelig sameksistens«, »fredelig kappestrid« og »fredelig overgang« imod revolution og den marxistisk-leninistiske lære om proletarisk revolution. Under parolerne »hele folkets stat« og »hele folkets parti« likviderer den proletariatets diktatur og ændrer det proletariske partis natur, idet den smækker døren på vid gab for kapitalismens genrejsning i Sovjetunionen. Over for den amerikanske imperialisme var Hrustjov idel servilitet og afslørede sig som renegat. Men han skar tænder og viste sit indgroede had over for de socialistiske broderlande, de broderpartier, der fast-

holder marxismen-leninismen, og folkets masser. Han gjorde sit bedste for at undergrave den socialistiske lejr og den internationale kommunistiske bevægelse, og spillede en rolle som det ikke står i imperialisternes og de reaktionæres magt at spille. Han fortjener at blive kaldt vore dages største splittelsesmand. Og netop fordi Hrustjov bragte sig i modsætning til de sovjetiske masser, der udgør mere end 90 pct. af den sovjetiske befolkning, og masserne andre steder, der udgør mere end 90 pct. af verdens befolkning, gik det meget hurtigt tilbage for ham, og han var hurtigt færdig. Dette er en uundgåelig lov for historisk udvikling.

Den hrustjovske revisionisme er en højst giftig urt. Når den rykkes op med rode, kan den anvendes som gødning. Materialismen kan ikke udvikle sig uden gendrivelse af idealismen, og dialektikken kan ikke udvikle sig uden gendrivelse af metafysikken. Der kan ikke tænkes nogen skabende udvikling af marxismen-leninismen, hvis den moderne revisionisme og den moderne dogmatisme ikke gendrives. Historien viser, at hvert fremskridt for marxismen-leninismen vindes i kampen mod antagonistisk ideologi. Kammerat Mao Tse-tung har altid fortalt os, at revolutionære partier og det revolutionære folk kun kan hærde sig selv, nå til modenhed og opnå vished om sejr gennem en proces af gentagen opdragelse gennem positive og negative eksempler og gennem en proces med sammenligning og kontrast.

Vi kinesiske kommunister har positive lærere i Marx, Engels, Lenin og Stalin. Vi har også lærere ved negativt eksempel i Chiang Kai-shek, de japanske imperialister, de amerikanske imperialister og de folk i vort parti, der begik den fejl at slå ind på »venstre«- eller højreopportunistiske linjer. Den kinesiske revolution ville ikke have vundet sejr, hvis der kun havde været positive lærere og ingen lærere ved negativt eksempel. De, der forklejner den rolle, som lærere ved negativt eksempel spiller, er ikke grundige dialetiske materialister. I denne betydning vil vor udsendelse af Hrustjovs samlede værker ikke blot gavne Kinas revolution og opbygning, men også den revolutionære sag i hele verden.

Hvad hjælper det at brænde bøger?

Vi blander os på ingen måde i andre landes og andre partiers indre anliggender. Ikke desto mindre har vi lyst til, bare lidt, at gå i brechen for Hrustjov imod den uret, der vederfares ham. De, der ingen anstrengelse havde skyet for at hæve Hrustjov til skyerne, og som indtil fornylig havde tildelt ham medaljer af den højeste orden, vendte pludselig omkring, da han faldt, og gav ordre til konfiskation og destruktion af alle hans værker, fotografier og portrætter. Det er ikke helt den rette måde at gøre tingene på. Havde de ikke blot nogle få dage forinden sagt, at Hrustjov havde udviklet marximen-leninismen, at Hrustjov var en fremragende og dygtig leder og teoretiker, at Hrustjov var en mand, der nærede den største omsorg for den internationale kommunistiske bevægelses enhed? Hvorfor da blot nogle få dage senere træffe sådanne alvorlige administrative foranstaltninger og gøre hans værker, der løber op i mere end 10 millioner ord, til flammernes bytte? Hvad nytter det at hjemkalde og brænde bøger? Hvordan kan man derigennem bevise, at den hrustjovske revisionisme er blevet kastet over bord?

Hrustjovs revisionisme et produkt af tiden

Hrustjovs tvungne afgang fra den verdenspolitiske arena markerede den hrustjovske revisionismes bankerot. Men Hrustjovs uheldssvangre ånd er ikke forsvundet. Når alt kommer til alt, er der stadig større eller mindre grupper af mennesker i verden, i Sovjetunionen og selv her i Kina, der tror på den hrustjovske revisionisme. Hvorfor? Fordi den hrustjovske revisionisme ikke på nogen måde er et spørgsmål, der involverer en bestemt enkeltperson, ejheller avles den af nogen tilfældig faktor.

Den hrustjovske revisionisme er et produkt af tiden. Den er en genspejling af reaktionær borgerlig ideologi i den epoke, hvor imperialismen dør, og socialismen sejrer. Så længe imperialisme og reaktion og klassekampen mellem proletariatet og bourgeoisiet eksisterer i verden, vil den hrustjovske revisionismes uheldssvangre ånd vise sig for at bekæmpe marxismen-leninismen. Og derfor må kampen mod den hrustjovske revisionisme fortsætte. Et gammelt kinesisk ord siger: »Ved at studere det gamle på ny lærer man noget nyt.« Hrustjovs udtalelser giver os et spejl, hvormed vi kan se, hvad hrustjovisme uden Hrustjov er, således at kampen mod den hrustjovske revisionisme kan føres igennem til enden.

Ud fra de oven for angivne grunde har vi samlet de udtalelser, som Hrustjov er fremkommet med i årenes løb, og udsender dem i fuld ordlyd. Vi råder læserne til ikke at være tilbageholdende eller utålmodige med hensyn til læsningen af dem, fordi det sprog, denne herre bruger, udgør så meget vrøvl. Vi hævder stadig, at »et bemærkelsesværdigt værk må nydes sammen og tvivl analyseres i fællesskab«. — Hrustjovs udtalelser udgør et fuldstændigt sæt fortrinligt materiale til at lære ved negativt eksempel, og vi beder Dem om på ingen måde at gå glip af dem.

Skaf ORIENTERING flere læsere!

Husk bidrag på giro 12 79 25

ARBEJDERBEVÆGELSENS
BIBLIOTEK
HJALMAR BRANTINGS PLADS 8
803 KØBENHAVN Ø

De røver og plyndrer

De imperialistiske lande har ved at forværre bytteforholdet i de sidste 10 år forstærket deres udplyndring af de nye lande.

De udviklede kapitalistiske lande i Vesteuropa og Nordamerika har i mange år været inde i en højkonjunktur, og også Danmark har nydt godt af prisforholdene på verdensmarkedet mellem råvarer og færdige industriprodukter. Den kinesiske delegerede Nan Han-chen på det nyligt afholdte afro-asiatiske økonomiske seminar i Algier gav i sin tale et godt indtryk af baggrunden for højkonjunkturen — plyndringen af de såkaldte »udviklingslande«. Vi gengiver her et enkelt afsnit af Nan Han-chens tale:

Imperialisterne kontrollerer det internationale marked, manipulerer med verdenspriserne, sænker vilkårligt priserne på primære produkter og hæver priserne på færdigvarer, de køber billigt og sælger dyrt, praktiserer ulige udveksling og påfører de afro-asiatiske lande store tab. Ifølge officielle statistikker faldt fra 1951 til 1961 det almindelige prisniveau på primære produkter (olie ikke medregnet), som de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske lande eksporterer, med 33,1 pct.; blandt disse produkter faldt priserne på landbrugsvarer og mineraler med 39,2 pct. I samme periode steg det almindelige prisniveau på færdigvarer, som disse lande importerer fra de imperialistiske lande, med 3,5 pct., idet dog priserne på maskiner og udrustning steg med 31,3 pct. Sammenlignet med priserne i 1951 mistede de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske lande den forbløffende sum af 41.400 millioner amerikanske dollars i perioden 1952—61, og sådanne tab er steget år for år. Mens tabene var 2.400 millioner US dollars i 1952, steg de til 6.200 US dollars i 1961. Udtrykt i bytteforhold måtte Ghana for at importere en traktor på 30 til 39 hk eksportere 3,06 tons kakaobønner i 1955, men 7,14 tons i 1962; på tilsvarende måde måtte Brasilien eksportere 2,38 tons kaffe i 1955, men 4,79 tons i 1962, den Forenede Arabiske Republik måtte eksportere 2,11 tons bomuld i 1955, men 3,41 tons i 1962, Burma måtte eksportere 26,35 tons ris i 1955, men 32,57 tons i 1962. I samme periode voksede mange landes eksport, mens deres indtjening i fremmed valuta fra denne eksport faldt. Således forsvandt enorme summer i profit i imperialisternes lommer gennem det, de kalder »lige« og »frivillig« handel, men som i virkeligheden er oprørende røveri.

En skelsættende begivenhed i politisk litteratur på dansk:

MAO TSE-TUNG

UDVALGTE VÆRKER

III

Med bind III, der rummer et alsidigt udvalg af Mao Tse-tungs taler og artikler fra årene fra den anden verdenskrigs afslutning til den Kinesiske Folkerepubliks oprettelse i 1949, indledes udsendelsen af et udvalg i tre bind af Maos værker.

Uundværlig for enhver, der vil kende det socialistiske Kinas tilblivelseshistorie. Uundværlig for enhver, der vil studere anvendelsen af de almengyldige principper på et enkelt lands konkrete virkelighed! Uundværlig for enhver kommunist - for enhver der ønsker socialisme!

indb. kr. 35,25 i o. . 276 s. **Deres boghandler skaffer den** Forlaget Futura

HAMMER 94 1800